

DÉLMAGYARORSZÁG

80. évfolyam, 301. szám
1990. november 28., szerda

ALAPÍTVÁ: 1910-BEN

Havi előfizetési díj: 101 forint
Ára 4,30 forint

Megyei jogú város: Szeged és Hódmezővásárhely

Főszerkesztőnk előadása Párizsban — Magyar Lajos-díj egykori kollégánknak — Bühler-„lányok” hazánkban — Valutázó-elemző Telefonkönyv-tallózó — Közéleti toplista

A Szociáldemokrata Párt Csongrád megyei szervezete nyílt levelet intézett Antall József miniszterelnökhöz:

Miniszterelnök úr!

Rendkívüli csodálkozással vettük tudomásul, hogy a szovjetekkel való tárgyalásokra Bod Péter Ákos urat küldte ki.

Úgy gondoljuk, hogy magyarázkodnunk nem kell. A miniszter úr az egész ország előtt bebizonyította a tárgyalási tehetetlenségét és minősíthetetlen emberi magatartását. Vajon hogyan fogja az ország érdekeit e fontos nemzetközi tárgyaláson sikerrel megvédeni?

Az ország jelenlegi, tragikus helyzetében ilyen tárgyalás sorsdöntő lehet. Talán egy Palotás típusú úr, aki jól ismeri a gyakorlati élet problémáit, és kevésbé bürokratikus gondolkodású, sokkal jobban tudta volna az ország érdekeit képviselni. Távol áll tőlünk, hogy tanácsokat osztogassunk a Miniszterelnök úrnak. Ez csak egy alulról jövő vélemény, amelyre nem árt néha odafigyelni.

Bizunk benne ettől függetlenül, hogy sikerül valamilyen eredményt elérni a szovjet tárgyalásokon. Nem csak elméleti eredményt, hanem gyakorlati, megvalósítható, hasznót hozót.

Kíváncsian várjuk a Miniszterelnök úr véleményét.
Szociáldemokrata Párt
Csongrád megyei szervezete

Húszan — kiemelt jogokkal

Csupán egy határozatot hozott kedden délután 17.35 óráig az Országgyűlés: elfogadták, hogy december 1-jétől az ország húsz helységét megyei jogú várossá nyilvánítják. Eszerint megyei jogú várossá lesz: Békéscsaba, Debrecen, Dunajváros, Eger, Győr, Hódmezővásárhely, Kaposvár, Kecskemét, Miskolc, Nagykanizsa, Nyíregyháza, Pécs, Sopron, Szeged, Székesfehérvár, Szolnok, Szombathely, Tatabánya, Veszprém, Zalaegerszeg.

A nap másik figyelemre méltó eseménye volt Tamás Gáspár Miklós szabad demokrata képviselő interpellációja Antall Józsefhez a kormány beharangozott átalakításáról. Négy konkrét

kérdést fogalmazott meg az interpelláló képviselő: tervezi-e a miniszterelnök a kormány szerkezetének átalakítását; ha igen, milyen koncepció alapján; milyen minisztériumok élén tervez változást, változik-e a tárcák elosztása a koalíciós pártok között; tárgyalta-e már az átalakításról a koalíciós partnerekkel, illetve az MDF-fel.

Antall József a kérdésekre válaszolva hangsúlyozta, a megígért határidőre a Ház asztalára kerül az ország jövő évi költségvetése. A feltett kérdésre a kormányfő pedig bejelentette: élni kíván a házszabály adta lehetőséggel, miszerint 30 napon belül írásban válaszolhat az interpellációra.

Kilátásba helyezte azt is, hogy ennek formája esetleg újságicikk lesz, hiszen a képviselő maga is a sajtóban publikálta először interpellációját.

Ugyancsak napirend előtt kért szót Demszky Gábor szabad demokrata képviselő, aki ezúttal köszönt le mandátumáról, mivel a közelmúltban megválasztották Budapest főpolgármesterévé. Beszédében leszögezte: Budapest európai metropoliszá válásához olyan törvényi és pénzügyi feltételeket kell teremteni, amelyek lehetővé teszik az elmaradt infrastruktúra, a leromlott állagú lakóházak, a felújításra váró lakótelepek, a környezetszennyező tömegközlekedés helyzetének javítását.

A jövő évi költségvetési tervezet számításaira utalva kijelentette: 12-17 milliárd forintos központi forráshiánnyal kell számolnia Budapestnek, s így a város működtetése, a lakosság napi, legalapvetőbb szükségleteinek kielégítése sem biztosítható. A kezelhetetlen pénzügyi feszültség részbeni feloldása érdekében kérte a kormány segítségét a lakótelepek felújításának folytatásához, a tömegközlekedés helyzetének javításához.

G. Nagyné Maczó Ágnes (MDF) képviselő is napirend előtt kért szót. Javasolta, hogy az Országgyűlés küllügyi bizottsága reagáljon Petre Roman-nak, Románia miniszterelnökének arra a nyilatkozatára, amely azzal vádolta Magyarországot, hogy a magyar kisebbségnek különleges jogokat követel, s tevékenységével erős feszültségeket kelt. A kormányparti képviselő nem

értett egyet Antall Józsefnek egy németországi nyilatkozatával sem, amelyben a miniszterelnök úgy fogalmazott, hogy az Országgyűlés eddig nem munkamegynek, hanem színlelőadások helyszínének számított. Hozzátette azt is, hogy a kormány ügyeihez a Parlamentnek semmi köze nincs, a törvényhozói és a végrehajtói hatalmat nem lenne szabad összemosni.

A képviselők egyébként kedden folytatták az illetékekről szóló törvényjavaslat hétfőn félbehagyott részletes vitáját, és elsősorban a váláskor fizetendő illeték összegén vitatkoztak. Volt, aki sokallta az eredetileg javasolt 6 ezer forintot, sokak számára megfizethetetlennek tartotta. A törvényjavaslatról a jövő héten határoz a plénum.

Az ülésszak déli szünetében az SZDSZ parlamenti frakciójának gazdasági szakértői tartottak sajtótájékoztatót. Felhívták a figyelmet arra: az Országgyűlésnek fel kell készülni arra, hogy a költségvetéssel kapcsolatban átmeneti törvényt kell esetleg hoznia az év első hónapjaira, s a végleges törvény csak ezután születhet meg. Az adótörvény-javaslatokról szólva kifejtették: az SZDSZ javasolja majd a személyi jövedelemadó adótlábjának korrigálását az alacsony és a közepes jövedelműek adójának csökkentésére. Ugyancsak indítványozták a kisebb vállalkozások nyereségadóinak csökkentését.

Rámutattak arra is: az SZDSZ valamennyi javaslatát úgy alakította ki, hogy az ne növelje a költségvetés egyébként is túlzott mértékű hiányát.

A székek kulcsa: egy névjegykártya

Privatizációs agyrémek

A kanadai titkos ügynök — és a valóság

Újabb szenzációval nemigen szolgáltak a rendőrtisztek a mi kis konzervgyárunk exvevőjéről a Budapesten tegnap megtartott sajtótájékoztatón. Joseph LaPoint—Madol ügyelnél már-már nagyobb érdeklődést keltett a Vagyonügynökséget képviselő Rácz Ernőnek, az előprivatizációs bizottság igazgatójának az a kijelentése, miszerint a kanadai-amerikai vevőjelöltről váltig állította a szakmában tekintélyes magyar bankigazgató, hogy 'első osztályú bankgaranciákkal rendelkezik. Nem kevésbé érdekelt az újságírókat az a tény, hogy a mai Magyarországon minden további nélkül ki-be lehet mászkálni különféle bankok és cégek kapuin, igazgatói irodáin, mindössze egy külföldi névjegykártya kell hozzá.

A Pest Megyei Rendőr-főkapitányság gazdaságvédelmi osztályvezetőjétől, dr. Szabó János alezredestől megtudtuk, hogy egy budafoki illetőségű borgazdasági részvénytársaság (Promontorin) feljelentése alapján, család gyanúja miatt kezdeményezték büntetőeljárást Joseph LaPoint ellen, október elején. Akkor került először a rendőrség látókörébe, s akkor még úgy adta elő magát, mintha egy svájci cég egyik igazgatója lenne. Ötmillió német márkát ígért a szentendrei, Márka üdítőt termelő és forgalmazó kft. fejlesztésére is. S miközben közreműködésével elindult a kft. vegyes vállalat alaki-tása, 80 ezer dolláros megbízást adott egy befektetési társaságnak, 20 ezrest egy ügyvédi munkaközösségnek.

Miután ötszöri fölslóztatás ellenére sem történt meg a törzstőkeemelés befizetése, a Márka Kft. a fejéhez kapott — leállították a cégbírószágon a vegyes vállalat bejegyzését. LaPoint úr mindeközben — közjegyzői igazolás birtokában — úgy lépett fel külföldi cégekkel, mint a vegyes vállalat ügyvezető igazgatója. Megrendeléseket írt alá, egymillió márkát meghaladó összegért luxusautót rendelt egy német cégtől, 25 millió márkás kölcsön felvételét indította el egy német banknál, 60 millió forintot reklám-megbízást adott egy magyar részvénytársaságnak, és a többi...

A nagyvonalú ígéretek és megrendelések, amelyeket a budafoki, illetve a szentendrei cégekkel kapcsolatban tett, kísértetiesen hasonlítanak a Szegedi Konzervgyárral összefüggőkre. A pesti följelentés után tette át székhelyét Szegedre; a konzervgyár egyik gazdasági vezetőjével a Márka Kft. ügyvezető igazgatójaként ismerkedett meg.

A többit már tudjuk. Talán csak arról nem értesültünk eddig, hogy a Vagyonügynökség embereit a többi között azzal etette: egy afrikai ország kormányának tanácsadójaként olyan eljárást dolgozott ki, amellyel ott megoldották az eladósodottság problémáját... Arról sem esett szó korábbi írásainkban, hogy — már Szegeden — 14 ezer márkáért eladta azt a Mercedes-t, amelyet külföldi ismerőstől kapott

A nyomozás még több hónapot vesz igénybe, közölték a rendőrök. A magyar államtól nem érte kár — mondta a Vagyonügynökség képviselője. S ez nem másnak, az Állami Vagyonügynökség éberségének köszönhető. A konzervgyár megvételét ugyanis feltételhez kötötték, a vételárat magyar banknál kellett volna letétbe helyezni Madol úrnak. Arra a kérdésre, hogy valóban komolyan gondolja-e az előbbi jelzöt (éberség), Rácz úr azt válaszolta: Ki ne lenne egy magyar bankszervezet vezetőjének, ha az első osztályú nyugati bankgaranciákról beszél...

A bankigazgatót följelentik? — hangzott a kérdés, amire valami olyasmi választ hallottunk: majd megbeszéljük a rendőrséggel. Meg azt, hogy elég cikis, ha a privatizációban részt vevő külföldiek iránt a bizalmatlanságunk nyilvánul meg; ez az eset azonban mégis arra hívja föl a figyelmet, hogy védekezni kell a hazaőrök és ügyeskedők ellen. Hogy hogyan... (Folytatás a 2. oldalon.)

Halló... szocializmus?

Itt az új telefonkönyv

A címlapon büszkén virít: '90. Aki ezek után belelapoz, a számadatot inkább véli dekagrammnak, vagy a kerületet centiméterben kifejező jelzésnek — de időpontnak semmiképpen sem. A rendszerváltásból ide csupán annyi gyűrűzött be, hogy míg az ISKOLÁK, MŰVELŐDÉSI OTTHONOK, ORSZÁGOS TAKARÉKPÉNZTÁR körzeti fiókok, ÓVODÁK címszavak alatt fegyelmezetten sorakoznak a megfelelő intézmények, addig a kocsmákat, éttermeket, cukrászdákat, sörözőket, büféket, csapszékeket szanaszét szórták-szórták a betűrend (az utcán hamarabb megtalálja őket az ember, mint ezeken az oldalakon), kivételt jelentenek a HALÁSZ-CSÁRDÁK, ezek protekciók, mert — eddig ismeretlen okból — együtt maradhattak.

A szerkesztők egyszerűen átsikloltak olyan, jelentéktelennek tűnő változások felett, mint például: Szegeden már hónapok óta másképpen hívják egy-egy utcát, a táblákat is régen lecserélték már, de a telefonkönyv, borítója alapján a legújabb, még mindig a Tolbuhin és a Róza Ferenc sugárútra, az Úttörő térre, az Odesszi és a Lenin körútra kalauzolja a benne gyanútlanul információk után nyomozót.

Vagy: moziha menne az átutazó idegen, keresne egy kedvőre valót,

egy szimpatikus nevűt. Meg is találja benne a Szabadságot, vagy a Vörös Csillagot — a plakátokon azonban a hozzájuk tartozó műsort nemigen, mert a szegediek már jó ideje a Belvárosiba, meg a Korzóba járnak. A fenetiek igazolják, a készítőik becsukták a szemüket és a fülsüket — a homokba dugták a fejüket, akár a strucc —, nehogy szerkesztés közben bármilyen új információ is eljusson hozzájuk, s így megzavarja őket munkájuk közben. A nagy mű ideológiailag tehát struccista — is.

Más. Ha a Nemzetközi távhívásba bekapcsolt országok című fejezet ország- és díjtáblázatát böngészi az ember, s képelete távoli tájakra látogat — rádöbben, némely ország nemcsak térben, hanem esetleg időben is messze van. S ez így: utópia. A Német Demokratikus Köztársaságba már sem elutazni (testvéri tarifáért), sem telefonálni (25 forintért) nem lehet. Ez a szemlélet pedig: utópista (szocialista).

Rázós terület. Aki erre téved, jobban teszi, ha feje tetejéről azonnal a talpára áll. Tehetné ezt a telefonkönyv szerkesztőgárdája is, éppúgy, mint például azon egyetemi és főiskolai jegyzetek szerzői és kiadói, akik írásműveiket szemrebbene nélkül a 43., változatlan utánnyomásban bocsátják közre, meg-

örizve egy sohasem volt '56-ot, az élesen antiimperialista kirohanásokat, az osztályharcos szellemet, a (de)generációképzés bárgyú optimizmusát. Ez utóbbi (persze, jelző nélkül) szükséges is — de van is belőle: a képeletet most még egészen közeli vidékekre kormányozva, a könyv szerint a Szovjetunióba is lehet telefonálni. Ebben a pillanatban még lehet. Ámbátor, igazából nem tudja az ember, mit is kívánjon a világbirodalom végvidékén: adja az Isten, vagy mentsen meg tőle, hogy ez a jövőben is így legyen.

Végezetül: akinek eszébe jutna reklámalálni szerkesztőségünkben a jelen glossza miatt, mert az új telefonkönyvet igen alapos, nagy pontossággal megírt adattárnak ismerete meg, az mindenesetre jobban teszi, ha ellenvéleményét személyesen próbálja elmondani, ugyanis az említett műben a Délmagyarország telefonszámait illetően — kell ezt még egyáltalán mondani? — teljes a zűrzavar.

És legutoljára: ez az egész meny-nyibe került nekünk?

(ódor)

(A Délmagyarország helyes hívószámait megtalálja minden lapszámunkban, a legutolsó oldalon, a jobb alsó sarokban, az impreszszumban.)